

Arrest

nr. 350 038 van 8 juli 2026
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 december 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 december 2025 met refertenummer 135106.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 1980 als minderjarige, samen met zijn moeder, toe op het Belgische grondgebied om zijn vader te vervoegen.

1.2. Tussen 1997 en 2024 liep verzoeker meerdere correctionele veroordelingen op.

1.3. De toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en van Asiel en Migratie trof op 16 oktober 2019 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 2 maart 2020 (RvV 2 maart 2020, nr. 233 391) met toepassing van artikel 39/59, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie trof op 10 januari 2020 een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 29 september 2020 (RvV 29 september 2020, nr. 241 668) met toepassing van artikel 39/59, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

1.5. Verzoeker werd op 23 augustus 2023 geïnterpelleerd door de politie van PZ Antwerpen.

1.6. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 23 augustus 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Verzoeker werd op 14 oktober 2023 nogmaals geïnterpelleerd door de politie van PZ Antwerpen.

1.8. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 14 oktober 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.9. Verzoeker diende op 3 juni 2024 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische vader.

1.10. De burgemeester van Sint-Niklaas trof op 10 juni 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.11. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 1 december 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.12. De gemachtigde van de minister trof op 1 december 2025 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 20 jaar. Verzoeker werd hiervan op 2 december 2025 in de gevangenis van Dendermonde in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer:

Naam : K.(…)

voornaam : R.(…)

geboortedatum : (…)

geboorteplaats : (…)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 20 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure.

Het inreisverbod van 16.10.2019 wordt opgeheven en een nieuw inreisverbod wordt aan betrokkene betekend, aangezien hij zijn medewerking niet heeft verleend aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggedrijvings- of verwijderingsprocedure, conform artikel 74/22 en / of artikel 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 01.12.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twintig jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Op 10.06.1997 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 27.04.1997).

Op 07.08.1998 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen (feit gepleegd op 22.06.1998).

Op 28.07.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 3 jaar met uitzondering van de voorhechtenis, daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan hetzij met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, hetzij door middel van braak, inklimming of valse sleutels te zijn binnengedrongen in een door een ander bewoond huis, appartement, kamer of verblijf en aan vernieling (feiten gepleegd tussen 15.04.1999 en 01.06.1999).

Op 22.11.1999 werd hij bij verstek door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan slagen te hebben toegebracht aan dragers van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben; aan weerspannigheid en aan smaad gepleegd te hebben door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen een agent (feiten gepleegd op 01.01.1999).

Op 01.12.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 23.01.1999).

Op 25.02.2000 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een luchtdrukpistool; aan diefstal (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende en aan opzettelijke verwondingen of slagen (3 feiten) (feiten gepleegd tussen 17.10.1998 en 09.09.1999).

Op 27.06.2000 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal (2 feiten); aan slagen te hebben toegebracht aan dragers van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben (2 personen); aan weerspannigheid (3 feiten); aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen; aan verboden wapendracht (2 feiten), nl. een traangasspuitbus en een stootwapen en aan poging tot diefstal (feiten gepleegd tussen 17.10.1997 en 11.01.1998).

Op 19.01.2001 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor 4 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 01.01.1999).

Op 12.02.2002 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen (feit gepleegd op 13.10.2000).

Op 07.01.2003 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan slagen te hebben toegebracht aan een persoon met een openbare hoedanigheid bekleed (feit gepleegd op 14.09.2001).

Op 22.06.2004 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een mes (feit gepleegd op 18.01.2004).

Op 08.12.2004 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had en aan belaging (feiten gepleegd tussen 09.05.2004 en 01.07.2004).

Op 10.02.2006 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een mes (feit gepleegd op 11.08.2003).

Op 12.11.2007 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 200 uren (vervangende gevangenisstraf werd bepaald op 30 maanden) daar hij zich schuldig had gemaakt aan belaging en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (feiten gepleegd tussen 07.06.2005 en 12.09.2005).

Op 07.10.2008 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen (feit gepleegd op 15.06.2004).

Op 17.12.2010 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met probatie-uitstel voor een termijn van drie jaren behalve de voorhechtenis daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg gehad hebbende en aan vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging (feit gepleegd op 23.08.2010).

Op 01.02.2013 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan gepoogd te hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade te doden (feit gepleegd op 21.05.2012).

Op 26/06/2024 werd hij door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 8.000 euro daar hij zich schuldig gemaakt had aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en aan weerspanning met wapen (herhaling). (feit gepleegd op 14/10/2023)

De in het aanvankelijk proces-verbaal weergegeven vaststellingen van de verbalisanten met betrekking tot de feiten van tenlastelegging A zijn duidelijk en gedetailleerd. De verbalisanten hebben tot tweemaal toe vastgesteld dat er een transactie heeft plaatsgevonden waarbij betrokkene iets in een plastic zakje overhandigde en hiervoor geld in de plaats kreeg. Dat de verbalisanten zich tot tweemaal toe zouden hebben vergist, is volstrekt ongeloofwaardig gelet op het feit dat één van de kopers in het bezit werd gevonden van een zakje met heroïne en zij betrokkene aanduidde als haar dealer.

Bovendien en louter ten overvloede stelt het hof dat de inbreuken op de bepalingen van de drugswet overeenkomstig artikel 6/3 van de drugswet lijken uit processen-verbaal welke bewijskrachtig zijn tot het bewijs van het tegendeel.

Ook voor wat de feiten van tenlastelegging B betreft, is het hof van oordeel dat er geen reden is om te twijfelen aan de vaststellingen van de verbalisanten en de door hem gedane gedetailleerde weergave van de feiten. Daar waar betrokkene thans ter zitting stelt dat de elektrische step uit zijn handen vloog omdat iemand – die zich niet had geïdentificeerd als politieman - hem bij de arm had genomen, verklaarde hij dit geenszins onmiddellijk na feiten. Toen luidde de verklaring van betrokkene dat er plots iemand voor hem stond die hij niet kon ontwijken, met name het in tenlastelegging B genoemde slachtoffer.

Gelet op deze wijzigende verklaring hecht het hof hieraan geen geloof en is het van oordeel dat betrokkene de elektrische step heeft gegooid richting inspecteur K. O.(...) D.(...) B.(...) als verzet tegen zijn nakende arrestatie. Er is dan ook sprake van gewapende weerspanning.

Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om hem aan de geldende wetten te houden. Sinds 1997 werd hij meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: meerdere diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden, verboden wapenbezit, agressiefeiten van allerlei aard, onder meer ten aanzien van twee van zijn partners.

Eén van deze feiten werd aanvankelijk gekwalificeerd als poging tot doodslag. Daarnaast is er ook sprake van belaging en verkeersagressie.

De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Het gedrag dat betrokkene reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet.

Bij de handel in verdovende middelen wordt opnieuw op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die de drugs de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit.

Gezien bovenstaande kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 20 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Het recht op verblijf van betrokkene werd op 16.10.2019 beëindigd op basis van artikel 22§1, 3°. Deze beslissing werd diezelfde dag samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod aan hem betekend.

Op 03/06/2024 diende betrokkene via zijn advocaat een bijlage 19ter in, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese unie.

Op 10/06/2024 werd er aan betrokkene een bijlage 20 (beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden) overhandigd. Deze bijlage 20 werd overhandigd omdat betrokkene in de gevangenis zou zitten en zijn familie niet wil dat hij op hun adres wordt ingeschreven. Betrokkene heeft zodoende geen enkel belang op hun adres.

Betrokkene is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. De Dienst Vreemdelingenzaken hebben hem positief kunnen identificeren door Marokko op 13/03/2020 als de genaamde K.(...) R.(...) geboren op (...) te (...) te Marokko.

Betrokkene werd op 26/07/2019 voor een eerste keer gehoord in de gevangenis van Beveren door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in kader van de beëindiging van zijn recht op verblijf.

Hij verklaarde Marokko verlaten te hebben sinds 1980 en nooit meer te zijn terug geweest. Heel zijn familie waaronder zijn ouders, 4 broers, 3 zussen, tantes, oom, grootmoeder, ex-echtgenote en zoon hebben verblijfsrecht en wonen in België. Hij verklaarde gescheiden te zijn van mevrouw E.(...) J.(...) J.(...). Verder verklaarde hij geen medische redenen te hebben die hem zouden belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij gaat niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat al zijn familieleden hier wonen. Hij wilt België absoluut niet willen verlaten zonder zijn zoontje. Op 17/10/2023 betekende betrokkene een ontvangst van een formulier hoorrecht.

Betrokkene werd op 14/05/2024 opgeroepen in de gevangenis van Antwerpen maar weigerde in te gaan op de uitnodiging van de terugkeerbegeleider voor een gesprek. Hij vulde het formulier hoorrecht niet in.

Op 24/07/2024 werd betrokkene gesproken in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De betrokkene kreeg uitleg over zijn administratieve situatie, die inhoudt dat hij formeel geïdentificeerd werd door de Marokkaanse autoriteiten en dat een terugkeer naar Marokko zich dus opdringt. Hij reageerde onmiddellijk weerspanning door te stellen dat Marokko hem niet aanvaardt, wat hij afleidt uit het feit dat hij 8 maanden in een gesloten centrum verbleef zonder dat een repatriëring kon georganiseerd worden, dat de grenzen nog steeds open zijn en dat de beslissingen van DVZ enkel gebaseerd zijn op racisme en discriminatie. Er werd hem hierop uitgelegd dat een repatriëring nu wel mogelijk is gezien de nieuwe akkoorden met Marokko. Doch heeft betrokkene geen enkele intentie op mee te werken met een terugkeer naar Marokko. Het gesprek werd beëindigd. Hij weigerde het formulier hoorrecht in te vullen.

Betrokkene werd op 03/07/2025 gesproken in de gevangenis van Tongeren, initieel begaf hij zich naar het gesprekslokaal om te vertalen voor zijn medege-detineerde maar stelde tijdens het onderhoud enkele vragen omtrent zijn eigen situatie.

Zo vroeg hij onder andere of het mogelijk is om een gezinshereniging op te starten en of de DVZ wist dat hij een zoon heeft. Er werd gepolst of meneer een formulier hoorrecht zou willen invullen of eventueel een gesprek zou willen inplannen in verband met zijn dossier. Hierop reageerde betrokkene negatief. Hij stelde niets te willen verklaren of enige medewerking te willen tonen.

Betrokkene verklaarde eveneens aan de administratie van de gevangenis niet te willen vertrekken zonder zijn zoon. Hij zal er alles aan doen om dit tegen te houden. Betrokkene is alles behalve vrijwillig en meewerkend.

Betrokkene is op 25.03.2011 gehuwd met E.(...) J.(...) J.(...) (geboren op (...) te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 29.05.2018). Zij zijn gescheiden op 01.10.2013, overgeschreven in de registers op 12.03.2014 te Antwerpen. Uit hun relatie werd een zoon geboren: K.(...) S.(...) (geboren op (...) te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 29.05.2018). Mevrouw E.(...) J.(...) was het slachtoffer van de feiten waarvoor hij op 01.02.2013 tot een gevangenisstraf van 6 jaar veroordeeld werd.

Gezien hun scheiding, kan aangenomen worden dat er geen sprake (meer) is van een familieleven tussen betrokkene en zijn ex-echtgenote. Er liggen momenteel geen stukken voor waaruit het tegendeel blijkt. Wat betreft de relatie tussen betrokkene en zijn zoon, kan de vraag gesteld worden of er nog steeds sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met S.(...), noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 01.02.2013 blijkt dat zijn zoontje aanwezig was toen betrokkene zijn moeder tegen de grond duwde, haar diverse malen tegen het hoofd stampde en vervolgens met een mes in haar gezicht stak, hij was toen 3 jaar oud. Betrokkene zat dus voor het grootste deel van het leven van zijn zoon in de gevangenis en zij hadden geen alledaags, normaal familieleven.

Zijn zoon is dan ook vertrouwd met een leven zonder zijn vader in zijn fysieke nabijheid. Hij is het gewoon van het gezinsleven met hem van op een afstand te beleven, aangevuld met al dan niet fysieke bezoeken.

Bovendien blijkt uit het gevangenisdossier dat zijn ex-vrouw en broer betrokkene bezoekt samen met de zoon van betrokkene. Dit toont aan dat zijn ex-vrouw en familie de nodige stappen zet om blijvend contact tussen betrokkene en zijn zoon te bewerkstelligen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen. Er zijn ook geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn kind over de Belgische nationaliteit beschikt en het land dus op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, eventueel vergezeld door zijn moeder of door familieleden langs vaders kant.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen en dit ten opzichte van zijn eigen partner in het bijzijn van hun kind. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kind. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn fysieke gezinsleven met zijn kind moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. De gedragingen die aan betrokkene's strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen en in het bijzonder de recidive zoals aangehaald (cfr. supra), zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Bovendien blijkt dat hij geen geweld schuwde bij sommige van de gepleegde feiten. De bescherming van de openbare orde weegt dan ook zwaarder dan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht op 26/07/2019 dat hij verschillende familieleden heeft wonen op het Belgisch grondgebied, namelijk zijn ouders, 4 broers en 3 zussen, tantes, ooms, grootmoeder.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt hij zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden, hij toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit zijn administratief dossier blijkt evenmin dat hij in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden, noch blijkt dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen hem en zijn verwanten. Het gegeven dat sommige van deze familieleden hem soms komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Zijn familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken aan hem in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren dewelke hem niet zouden belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Echter verklaarde hij meermaals en in elk hoorrecht in de gevangenis niet akkoord te gaan met een terugkeer naar Marokko. De reden hiervoor is zijn zoontje. Hij wilt absoluut niet vertrekken zonder zijn zoon, S.(...).

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Betrokkene was weliswaar nog zeer jong toen hij naar België kwam, namelijk 1 jaar oud, maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Berbers te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal hem van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken. Er kan worden aangenomen dat de kennis van de Berber-taal hem voldoende toelaat zijn leven te organiseren in Marokko. Indien nodig, kan hij daarnaast Arabisch en/of Frans leren, er is niet aangetoond dat het hem onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Inmiddels is hij dan wel gescheiden, maar in 2011 koos hij ervoor met een Marokkaanse dame te trouwen, nog een bewijs dat hij, ondanks zijn langdurig verblijf in België, nog steeds sterke banden heeft met Marokko.

Zelfs indien zijn dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook is hij inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan zijn familie in België hem, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij zijn re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van zijn familie zou hem eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van de artikelen 3 & 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11 (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, §2, 74/11, §1, eerst en vierde lid, 74/22 en 74/23 van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht en van het proportionaliteits- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Eerste onderdeel,

1.

Volgens verweerder kan volgens artikel 74/22 en 74/23 verblijfswet de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod worden aangepast wanneer de verzoeker geen medewerking verleend:

"Art. 74/22. § 1. Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, teruggedrijvings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan.

Deze medewerkingsplicht houdt in:

1° het meewerken aan zijn identificatie en die van zijn vergezellende familieleden door het verstrekken van de elementen die nodig zijn voor de vaststelling of de verificatie van de identiteit, onder meer de elementen betreffende de naam en voornaam, de nationaliteit, de geboorteplaats en -datum, de land(en) van herkomst en/of van eerder verblijf, de reisroutes, de reisdocumenten en de biometrische gegevens;

2° het meewerken aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en zijn vergezellende familieleden, in voorkomend geval door bij de bevoegde autoriteiten een verzoek om een geldig reisdocument te verkrijgen in te dienen, door alle informatie en verklaringen te verstrekken die nodig zijn om een dergelijk document te verkrijgen, door met deze autoriteiten samen te werken, door zich persoonlijk bij deze autoriteiten aan te bieden, en, wanneer daarom wordt verzocht, door het bewijs te leveren van de ondernomen stappen om de reisdocumenten te verkrijgen;

3° het meedelen van het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden; 4° het in persoon verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

5° het tijdig antwoorden op verzoeken om informatie van de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel;

6° het bereikbaar en beschikbaar blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel;

7° het voorleggen of in bewaring geven van identiteits- of reisdocumenten bij de bevoegde autoriteiten, indien daarom wordt verzocht;

8° het meewerken aan de medische onderzoeken die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel;

9° het overzenden aan de bevoegde autoriteiten van de medische attesten die vereist zijn met het oog op het uitvoeren van de maatregel.

§ 2. De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, teruggedrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, geïnformeerd over de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking."

Verzoeker stelt als eerste dat uit bovenstaand artikel, noch artikel 74/22 Vw. dat handelt over medische testen, blijkt dat bij het uitblijven van medewerking een inreisverbod kan worden aangepast.

Er is geen wettelijke basis om het inreisverbod van 16.10.2019 "aan te passen" via huidige bestreden beslissing waarbij de termijn van 10 naar 20 jaar wordt gebracht.

Op dit punt dient de beslissing reeds te worden vernietigd.

Ondergeschikt wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker geen medewerking heeft verleend aan de overdracht-, terugkeer-, teruggedrijving-, of verwijderingsprocedure naar aanleiding van het vorige inreisverbod d.d. 16.10.2019.

Verzoeker kreeg in 2019 samen met de beslissing tot de intrekking van zijn verblijf een inreisverbod van 10 jaar.

Hij bevond zich op het moment van de betekening in de gevangenis, en bevindt zich op heden nog steeds in de gevangenis.

Verzoeker kon niet worden verwijderd daar hij niet gekend was bij de Marokkaanse autoriteiten en omwille van diplomatieke spanningen tussen de Belgische Staat en de Marokkaanse Staat.
Dit ligt geheel buiten de wil van verzoeker om.
Verzoeker is niet in de mogelijkheid om niet mee te werken. Hij bevindt zich ten slotte in detentie.
Hij kan niet onderduiken, geen gegevens achterhouden, etc., ...
Verwerende partij kan op geen enkele manier afdoende stellen dat verzoeker niet meewerkt aan zijn terugkeer.
Uit het administratief dossier blijkt dat de reden van het oponthoud van de verwijdering bij verweerder zelf liggen.
Gelet op al bovenstaande kan en mag het reeds opgelegde inreisverbod niet worden aangepast van 10 naar 20 jaar.
De beslissing dient te worden vernietigd.
Ondergeschikt, Tweede onderdeel,
2.
Artikel 74/11 Verblijfswet heeft betrekking op het uitvaardigen van een inreisverbod.
Dit artikel stelt (eigen onderlijning):
“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.
De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :
1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.
[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [3 bedreiging]3 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.
De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.
§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.
Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”
Het artikel vereist dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden van het geval.
Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Verblijfswet kan een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar worden opgelegd, dit indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
Het voormelde artikel 74/11, § 1 is een omzetting van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: “De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”
In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).
Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de gemachtigde in casu toepassing heeft gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de verblijfswet en dat daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

De Raad wijst erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151) (RvV 20 maart 2019 nr. 218 563).

De gemachtigde moet dan ook terdege verantwoorden waarop zijn keuze voor een inreisverbod van 20 jaar berust.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod met een duur van 20 jaar opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

3.

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

4.

De beslissing kan inderdaad enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

De bestreden beslissing motiveert geheel niet over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

Er wordt enkel gesteld dat het gedrag van verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De specifieke vermelding van het criterium “ernstige bedreiging voor de openbare orde” wordt zelfs nergens vermeld.

Verzoeker meent dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens rechtspraak moet een fundamenteel belang van de samenleving aantast worden door het gedrag van verzoeker en moet hij dit ook voortzetten in de toekomst.

Er wordt gesteld dat er een risico op recidive is gelet de persoonlijke situatie. Verwerende partij neemt hier geheel niet in overweging dat de laatste veroordeling van 26.04.2024 gaat om minimale feiten binnen de gevangenis (handel van 2 zakjes verdovende middelen).

De meer zwaarwichtige feiten dateren van 21.05.2012, meer dan 10 jaar geleden.

Het gedrag van verzoeker ten tijde van zijn veroordeling in 2013 werd aldus op geen enkele manier voortgezet in de toekomst.

Verwerende partij kan aldus onmogelijk met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij diende na te gaan of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij dit gedrag zich zal voortzetten in de toekomst.

De correcte motivatie hieromtrent ontbreekt.

De vaststelling dat verzoeker een correctionele veroordeling heeft, volstaat immers niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Bij dat onderzoek moeten ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld.

Verder impliceert de verwijzing naar een eerdere correctionele veroordeling op geen enkele manier dat verzoeker opnieuw gelijkaardige feiten zou plegen.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De motivering in de bestreden beslissing voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van enige verwijzing naar concrete feiten of omstandigheden of persoonlijk gedrag is geen sprake.

Verwerende partij voert op geen enkele wijze een grondig onderzoek naar en motiveert niet waarom verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij toont niet aan dat voor verzoeker nog een effectieve ernstige bedreiging voor de openbare orde van hem uitgaat.

Verweerder heeft overigens nagelaten informatie in te winnen bij andere diensten.

Wanneer verwerende partij een zeer ingrijpende beslissing – wat een inreisverbod van 20 jaar is – neemt, vermag verzoeker te verwachten dat verweerder duidelijk uiteenzet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en hierbij alle relevante feiten betreft. Een loutere opsomming van de veroordeling met enkel een strafrechtelijke kwalificatie en strafmaat, zonder dat er concrete feiten en context wordt verduidelijkt volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Verblijfswet (RvV 16 februari 2022, nr. 268 405).

5.

Bovendien wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te ‘kunnen’ schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Verblijfswet.

De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Verblijfswet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip ‘openbare orde’ door het Hof. Verwerende partij hanteert dus een ander criterium dan het door het Hof van Justitie opgelegde criterium (zie in die zin RvV nr. 191 383 van 4 september 2017, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te rechtvaardigen volstaat het niet om te verwijzen naar een verstoring van de openbare orde. Er moet immers worden aangetoond dat de verzoekende partij – volgens de richtlijnconforme interpretatie die blijkt uit de geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie – een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt niet duidelijk gemaakt waarom de strafrechtelijke veroordeling ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Een strafrechtelijke veroordeling mag niet automatisch leiden tot de bestreden beslissing, namelijk een inreisverbod. Er moet een individueel onderzoek worden gevoerd. Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11 Vreemdelingenwet op zich alsook de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Verblijfswet.

De motivering van de bestreden beslissing volstaat niet en in strijd met artikel 74/11, §1 vierde lid Verblijfswet aangezien niet wordt ingegaan op de voldoende ernst van de bedreiging die verzoekende partij zou uitmaken, minstens is de motivering niet afdoende.

Gemachtigde kon op grond van de thans in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar.

Geheel ondergeschikt, Derde onderdeel,

1.

Als uw Raad zou oordelen dat er toch een inreisverbod conform artikel 74/11, §1, vierde lid Verblijfwet kon worden opgelegd, quod non (eerste onderdeel), dan meent verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in het eerste lid van hetzelfde artikel.

Wanneer het gaat om de bepaling van de termijn vereist dit een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Verblijfwet dient in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

In haar arrest van 18 mei 2017, nr. 186970 wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de Verblijfwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat "de" omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is.

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen gelet op het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, quod non.

Het opgelegde inreisverbod betreft een zeer lange termijn van 20 jaar.

In die zin dient met de criteria 'specifieke omstandigheden', 'redelijkheid' en 'proportionaliteit' uitvoerig rekening te worden gehouden.

De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke fair balance-toets is er niet.

Er diende specifiek te worden gemotiveerd waarom in dit geval een inreisverbod van 20 jaar proportioneel is rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit is in casu niet het geval.

2.

De beslissing houdt geen rekening met het volledige profiel van verzoeker en daarom dus niet met alle specifieke omstandigheden.

Zo wordt geen of minstens onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker een gezins- en privéleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM in België heeft.

Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod dient DVZ rekening te houden met artikel 8 EVRM, niet alleen in verband met het gezinsleven, maar ook met het privéleven van de vreemdeling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit artikel definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met

de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een “gezins- of familieleven” (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland.

Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen – zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland – een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

3.

In de bestreden beslissing wordt niet afdoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker alhier familie, alsook zijn zoontje S.(...) heeft.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat S.(...) zijn vader bezoekt in de gevangenis. Bovendien heeft verzoeker mede ingestaan voor de opvoeding van zijn zoontje voordat hij zich in hechtenis bevond.

Vader en zoon hebben een nauwe band. Het is dan ook onmogelijk om deze banden verder te zetten via moderne communicatiemiddelen. De rechtspraak is hierover duidelijk.

Verder wordt het uitermate langdurig verblijf van verzoeker niet afdoende in rekening gehouden.

Het argument dat verzoeker wel nog banden zou hebben met Marokko door het opgroeien binnen zijn gezin en het feit dat hij Berbers spreekt, is van alle redelijkheid ontdaan.

Verwerende partij stelt eveneens dat verzoeker huwde met een Marokkaanse dame. De ex-echtgenoot van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit.

Bovenstaande motivering is niet afdoende, noch zorgvuldig.

Verzoeker benadrukt dat hij op eenjarige leeftijd naar België kwam en is daarna nooit meer teruggekeerd naar Marokko.

Niettegenstaande het feit dat hij niet beschikt over de Belgische nationaliteit, voelt verzoeker zich Belg.

Al deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Desalniettemin houdt de gemachtigde op geen enkel moment rekening met zijn privéleven en blijkt uit de bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM te eng wordt geïnterpreteerd nu er enkel wordt afgewogen ten aanzien van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM ruimer is, en ook het privéleven in België kan beschermen.

4.

Verzoeker beklemtoont dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de Verblijfswet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, in casu is dit onder meer ook het privéleven waarnaar verzoeker verwijst.

Door bij het bepalen van de geldingsduur van het bestreden inreisverbod geen rekening te houden met het privéleven van verzoeker en door gebrekkig te onderzoeken of het inreisverbod van zes jaar zijn gezins- of familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang brengt, heeft verwerende partij dan ook de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Verblijfswet kan duidelijk worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsplicht op dit punt bij de gemachtigde ligt, die de duur van het inreisverbod dient te bepalen aan de hand van alle specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

Deze zorgvuldigheidsplicht dient reeds te worden gerespecteerd in het kader van de besluitvormingsprocedure van het thans bestreden inreisverbod van 20 jaar, zodat het niet aan verzoeker is om achteraf in een beroep bij de Raad aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om het gezins- en privéleven verder te zetten in het land van herkomst (RvV 18 mei 2017 nr. 186.970).

Bovendien beperken “de specifieke omstandigheden van elk geval” in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Verblijfswet zich niet tot de situaties waarbij er een gezins- en privéleven is dat daadwerkelijk een positieve verplichting in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM met zich mee brengt voor de Staat om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Er anders over oordelen maakt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Verblijfswet overigens zinloos.

Immers, indien een dergelijke positieve verplichting dient te worden aangetoond dan zou daaruit meteen volgen dat het opleggen van een inreisverbod op zich reeds strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, terwijl in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Verblijfswet enkel de geldingsduur van het inreisverbod en dus het temporele aspect van het toegangs- en verblijfsverbod relevant is.

Verzoeker heeft er derhalve hoe dan ook belang bij dat de duur van het inreisverbod wordt afgewogen tegen zijn privéleven. Het opgelegde inreisverbod verhindert hem immers om in de komende 620! jaar, ook voor kort verblijf, terug te keren naar en verblijf te hebben in België (RvV 18 mei 2017 nr. 186.970).

Verzoeker zal zijn kind niet kunnen zien opgroeien.

Zoals hoger gesteld, getuigt deze besluitvorming in casu van een onzorgvuldige voorbereiding waar een inreisverbod van maar liefst 20 jaar wordt opgelegd zonder rekening te houden met alle relevante aspecten van verzoeker.

Door het gebrek aan een deugdelijke belangenafweging bij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar, schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, eerste lid van de Verblijfswet.

De bestreden beslissing schendt tevens de materiële motiveringsplicht, daar zij niet afdoende is gemotiveerd. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke fair balance-toets is er niet.”

2.2. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing, waarbij aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd met een duur van 20 jaar.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden

correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, dat luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod voor een bepaalde termijn van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod wordt in de aanhef van de bestreden beslissing verder verwezen naar de door verzoeker geschonden geachte artikelen 74/22 en 74/23 van de vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de zogeheten “medewerkingsplicht” die op de vreemdeling rust in het kader van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsprocedure. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening gehouden wordt met de mate waarin de vreemdeling zich gekweten heeft van zijn medewerkingsplicht. In zijn beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van 20 jaar stelt de gemachtigde van de minister in toepassing van voormelde wetsartikelen dat “(h)et inreisverbod van 16.10.2019 wordt opgeheven en een nieuw inreisverbod (...) aan betrokkene (wordt) betekend, aangezien hij zijn medewerking niet heeft verleend aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure, conform artikel 74/22 en/of artikel 74/23 van de wet van 15 december 1980”.

2.8. In een eerste onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat er geen wettelijke basis zou zijn om het eerdere inreisverbod van 16 oktober 2019 (zie punt 1.3.) met een duur van 10 jaar te verhogen naar 20 jaar omwille van het uitblijven van medewerking.

2.9. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij beweert dat het inreisverbod van 16 oktober 2019 werd “aangepast” via de huidige bestreden beslissing. De thans bestreden beslissing vermeldt immers uitdrukkelijk dat het inreisverbod van 16 oktober 2019 wordt “opgeheven” en dat een “nieuw inreisverbod” aan betrokkene wordt betekend. Bij het nemen van dit nieuwe inreisverbod hield de gemachtigde van de minister rekening met het gebrek aan medewerking door verzoeker overeenkomstig artikel 74/22 en/of artikel 74/23 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat bovenstaande overweging uit de beslissing een wettelijke basis zou ontberen. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, sinds de inwerkingtreding van de wet van 12 mei 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen inzake het aanklampend terugkeerbeleid (BS 22 augustus 2024), uitdrukkelijk stelt dat de gemachtigde van de minister bij het bepalen van de duur van een (nieuw) inreisverbod rekening kan houden met “het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23”.

2.10. Verzoeker laat verder gelden dat het volledig buiten zijn wil lag dat hij geen medewerking heeft verleend omdat hij zich in detentie bevond, maar slaagt er met deze bewering niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker zelf geen identiteitsdocumenten heeft aangeleverd en dat hij op 13 maart 2020 door de Dienst vreemdelingenzaken werd geïdentificeerd. Vervolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker zich weliswaar in detentie bevond, maar ook daar elke medewerking weigerde. Zo weigerde hij in 2024 in te gaan op een uitnodiging van de terugkeerbegeleider voor een gesprek in de gevangenis van Antwerpen en werd het formulier ‘hoorrecht’ niet ingevuld. Er vond enkele maanden later een gesprek plaats met de terugkeerbegeleider waarbij verzoeker zich weerspanning gedroeg en geen enkele intentie toonde om mee te werken aan een terugkeer naar Marokko. Er vond in 2025 een nieuw gesprek plaats in de gevangenis van Tongeren, waarbij verzoeker vragen stelde over gezinshereniging maar geen medewerking wilde verlenen aan het invullen van een formulier ‘hoorrecht’ of een terugkeergesprek: *“Betrokkene verklaarde eveneens aan de administratie van de gevangenis niet te willen vertrekken zonder zijn zoon. Hij zal er alles aan doen om dit tegen te houden. Betrokkene is alles behalve vrijwillig en meewerkend.”*

Terloops merkt de Raad op dat verzoeker zijn detentie niet kan inroepen als enige reden waarom hij geen medewerking zou kunnen verlenen om zijn terugkeer te bewerkstelligen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker van 15 september 2020 tot 14 oktober 2023 in vrijheid was en hij dus wel degelijk

uitvoering had kunnen geven aan de hem reeds eerder opgelegde verwijderingsmaatregel en het bijhorende inreisverbod.

2.11. In een tweede onderdeel van zijn middel voert verzoeker de schending aan van het hierboven weergegeven artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel van dezelfde datum zonder termijn voor vrijwillig vertrek, betwist niet zozeer dat er voldoende grond was om hem een inreisverbod op te leggen, maar is wel van mening dat er onvoldoende grond was om hem een inreisverbod met een duur van méér dan 5 jaar op te leggen. Hij is ook van mening dat niet met alle specifieke omstandigheden van zijn geval rekening werd gehouden.

2.12. Het staat niet ter discussie dat overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod met een duur van méér dan 5 jaar, doch enkel *“indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*.

Zoals verzoeker in zijn middel aangeeft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een lidstaat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* in het kader van richtlijn 2008/115/EG geval per geval dient te beoordelen aan de hand van een individueel onderzoek teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde (cf. HvJ 11 juni 2015, , Zh. en O., nr. C-554/13, § 50). Bij deze beoordeling zijn alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander relevant. In het geval van een derdelander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dit verband relevant zijn (*Ibid.*, §§ 61 en 62).

In de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de minister niet enkel een indrukwekkende opsomming van de talrijke veroordelingen die verzoeker opliep tussen 1997 en 2024, maar vestigt hij tevens de aandacht op de ernst van de gepleegde feiten en het persoonlijk gedrag van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om hem aan de geldende wetten te houden. Sinds 1997 werd hij meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: meerdere diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden, verboden wapenbezit, agressiefeiten van allerlei aard, onder meer ten aanzien van twee van zijn partners.

Eén van deze feiten werd aanvankelijk gekwalificeerd als poging tot doodslag. Daarnaast is er ook sprake van belaging en verkeersagressie.

De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Het gedrag dat betrokkene reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstellingen. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet.

Bij de handel in verdovende middelen wordt opnieuw op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die de drugs de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit.

Gezien bovenstaande kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 20 jaar proportioneel.”

2.13. Uit de hierboven geciteerde passage blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk uitvoering motiveert in verband met het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde dat van verzoeker uitgaat en zich geenszins beperkt tot een loutere opsomming van de veroordelingen die hij opliep. Er wordt immers op gewezen dat verzoeker feiten van allerlei aard heeft gepleegd die blijken geven van een bepaalde *“geestesgesteldheid”* die gekenmerkt wordt door *“een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden”*. Er wordt ook vastgesteld dat de veroordelingen geen aanleiding hebben gegeven tot een gedragsverandering. Tenslotte wordt gewezen op de verwoestende gevolgen van illegale drughandel. Uit dit alles en zijn illegale

verblijfssituatie leidt de gemachtigde van de minister af dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij meent dat louter op basis van de veroordelingen automatisch werd besloten tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van méér dan 5 jaar.

2.14. Verzoeker stipt in zijn middel aan dat zijn laatste veroordeling dateert van 26 april 2024 en stelt dat het gaat om *“minimale feiten binnen de gevangenis”*, meer bepaald de handel van 2 zakjes verdovende middelen. De Raad merkt op dat uit het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 26 juni 2024 blijkt dat het gaat om het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van heroïne en gewapende weerspanning. Het spreekt voor zich dat verzoeker geenszins gevolgd kan worden waar hij stelt dat dit *“minimale feiten”* zijn. Verzoeker gaat immers volledig voorbij aan het betoog van de gemachtigde van de minister dat bij feiten van handel in verdovende middelen op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de schade die drugs berokkenen aan de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij. Verzoeker vervolgt met te stellen dat de *“meer zwaarwichtige feiten”* die hij pleegde, dateren van meer dan 10 jaar geleden en lijkt hieruit af te leiden dat het risico voor de schending van de openbare orde niet langer actueel zou zijn. De Raad benadrukt dat de zwaarwichtigheid van de feiten die verzoeker pleegde in 2012 geenszins afbreuk doet aan de ernst van de feiten waar verzoeker nadien nog voor werd veroordeeld. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door uit het geheel van verzoekers gedragingen af te leiden dat *“(h)et gedrag dat betrokkene reeds zeer vele jaren vertoont, (...) overduidelijk (getuigt) van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid voor sociale, morele en economische waarden. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet.”*

2.15. Het gegeven dat de gemachtigde van de minister op zeker ogenblik ook vaststelt dat verzoeker *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*, wat volgens verzoeker niet volstaat voor de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, staat er niet aan in de weg dat de gemachtigde van de minister tegelijkertijd wel degelijk ook heeft geoordeeld dat hij, op grond van de hierboven vermelde motieven, door zijn gedrag *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* en hierbij ook het actueel karakter van deze bedreiging en het reële risico op recidive heeft vastgesteld. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd als zou de gemachtigde van de minister een verkeerd criterium hebben gehanteerd. Verzoeker brengt geen argumenten naar voor die het vastgestelde actuele, werkelijke en ernstige gevaar voor de openbare orde onderuit kunnen halen.

2.16. In een derde onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat de gemachtigde van de minister geen rekening hield met de specifieke omstandigheden van zijn geval, zoals vereist door artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister de redenen heeft geduid die volgens hem maken dat het proportioneel en gerechtvaardigd is om de duur van het inreisverbod voor verzoeker op 20 jaar te bepalen, rekening houdend met diens persoonlijke en familiale situatie van verzoeker. Naast de vastgestelde ernstige bedreiging voor de openbare orde, is verweerder ook ingegaan op de gegevens die verzoeker in het kader van het ‘hoorrecht’ heeft aangebracht met betrekking tot zijn familiale en persoonlijke situatie. De voorziene motivering weerspiegelt wel degelijk een individueel onderzoek, waarbij de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval in rekening werden gebracht. De motieven hieromtrent getuigen van een proportionaliteitstoets.

2.17. Verzoeker is van mening dat geen, minstens onvoldoende, rekening werd gehouden met zijn gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zijn kritiek wordt daarom mede onderzocht in het licht van dit verdragsartikel, dat bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band

tussen deze familie- en gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.18. Verzoeker wijst in zijn middel in de eerste plaats op de nauwe band die hij zou onderhouden met zijn minderjarige zoon.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardige gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk, wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokkene ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de *facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van oordeel is dat er in onderhavig geval ernstige vraagtekens geplaatst kunnen worden bij het vermoeden van een daadwerkelijke gezinsband tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon. De gemachtigde van de minister stelt in dit verband dat verzoeker geen enkel bewijsstuk voorlegt dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn zoon, noch toont hij aan dat hij een sterke band zou hebben met zijn zoon. Meer nog, de gemachtigde van de minister wijst erop dat *“(u)it het arrest van het Hof van Beroep d.d. 01.02.2013 blijkt dat zijn zoontje aanwezig was toen betrokkene zijn moeder tegen de grond duwde, haar diverse malen tegen het hoofd stampte en vervolgens met een mes in haar gezicht stak, hij was toen 3 jaar oud. Betrokkene zat dus voor het grootste deel van het leven van zijn zoon in de gevangenis en zij hadden geen alledaags, normaal familieleven”*. De gemachtigde van de minister benadrukt daarnaast dat verzoekers zoon ondertussen vertrouwd is geraakt met een leven zonder zijn vader in de fysieke nabijheid. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door, gelet op zijn bijzondere situatie, vraagtekens te plaatsen bij het daadwerkelijk en beschermenswaardig karakter van het gezinsleven met zijn Belgische minderjarige zoon.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Wat betreft de relatie tussen betrokkene en zijn zoon, kan de vraag gesteld worden of er nog steeds sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met S.(...), noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 01.02.2013 blijkt dat zijn zoontje aanwezig was toen betrokkene zijn moeder tegen de grond duwde, haar diverse malen tegen het hoofd stampte en vervolgens met een mes in haar gezicht stak, hij was toen 3 jaar oud. Betrokkene zat dus voor het grootste deel van het leven van zijn zoon in de gevangenis en zij hadden geen alledaags, normaal familieleven.

Zijn zoon is dan ook vertrouwd met een leven zonder zijn vader in zijn fysieke nabijheid. Hij is het gewoon van het gezinsleven met hem van op een afstand te beleven, aangevuld met al dan niet fysieke bezoeken.

Bovendien blijkt uit het gevangenisdossier dat zijn ex-vrouw en broer betrokkene bezoekt samen met de zoon van betrokkene. Dit toont aan dat zijn ex-vrouw en familie de nodige stappen zet om blijvend contact tussen betrokkene en zijn zoon te bewerkstelligen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen. Er zijn ook geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn kind over de Belgische nationaliteit beschikt en het land dus op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, eventueel vergezeld door zijn moeder of door familieleden langs vaders kant.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7

maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen en dit ten opzichte van zijn eigen partner in het bijzijn van hun kind. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kind. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn fysieke gezinsleven met zijn kind moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. De gedragingen die aan betrokkene's strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen en in het bijzonder de recidive zoals aangehaald (cfr. supra), zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Bovendien blijkt dat hij geen geweld schuwde bij sommige van de gepleegde feiten. De bescherming van de openbare orde weegt dan ook zwaarder dan de privébelangen die hij kan doen gelden."

2.19. Verzoeker wijst eveneens op het feit dat er andere familieleden van hem in België verblijven. Verzoeker doelt hiermee op zijn ouders, 4 broers, 3 zussen, tantes, ooms en grootmoeder. De gemachtigde van de minister stelt terecht in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond. Verzoeker verzuimt echter om enig begin van bewijs van zulke afhankelijkheidsbanden voor te leggen waardoor de gemachtigde van de minister geenszins onredelijk te werk ging door te oordelen dat er thans geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn in België verblijvende familieleden.

2.20. Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, gaat het *in casu* niet om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht waardoor verzoekers situatie behandeld dient te worden als een situatie van eerste toelating. In een situatie van eerste toelating dient in ieder geval geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden doorgevoerd. Er dient enkel te worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister, gelet op de openbare orde elementen die *in casu* aanwezig zijn, stelt dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden. Hoe dan ook is verzoekers gezinsleven, dat zijn persoonlijk belang uitmaakt, ondergeschikt aan het algemeen belang en de vrijwaring van de openbare orde, waardoor er voor de overheid geenszins een positieve verplichting bestaat om dit gezinsleven te vrijwaren. Zelfs indien zou worden aangenomen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, toont verzoeker niet aan dat er een onjuiste afweging zou zijn doorgevoerd van de in het geding zijnde belangen.

2.21. In verband met zijn privéleven wijst verzoeker op zijn uitermate langdurig verblijf in België. De gemachtigde van de minister motiveert hieromtrent als volgt:

"Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Betrokkene was weliswaar nog zeer jong toen hij naar België kwam, namelijk 1 jaar oud, maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Berbers te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal hem van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken. Er kan worden aangenomen dat de kennis van de Berber-taal hem voldoende toelaat zijn leven te organiseren in Marokko. Indien nodig, kan hij daarnaast Arabisch en/of Frans leren, er is niet aangetoond dat het hem onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Inmiddels is hij dan wel gescheiden,

maar in 2011 koos hij ervoor met een Marokkaanse dame te trouwen, nog een bewijs dat hij, ondanks zijn langdurig verblijf in België, nog steeds sterke banden heeft met Marokko.

Zelfs indien zijn dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook is hij inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan zijn familie in België hem, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij zijn re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van zijn familie zou hem eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.”

Verzoeker betoogt dat het argument, dat hij nog banden zou hebben met Marokko door het opgroeien binnen zijn gezin en het feit dat hij Berbers spreekt, van alle redelijkheid is ontdaan. Verzoeker weerlegt hiermee de vaststelling niet dat hij wel degelijk opgroeide in de context van een Marokkaans-Berbers gezin. Het komt de Raad geenszins kennelijk onzorgvuldig of onredelijk over om op basis daarvan te veronderstellen dat verzoeker thuis niet enkel de taal heeft meegekregen maar ook de Marokkaanse cultuur en gebruiken. Waar verzoeker verder aanvoert dat de gemachtigde van de minister foutief stelt dat hij huwde met een Marokkaanse dame aangezien zij over de Belgische nationaliteit beschikt, benadrukt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers ex-echtgenote op het moment van hun huwelijk wel degelijk nog de Marokkaanse nationaliteit had. Het gegeven dat verzoeker aangeeft zichzelf ‘Belg’ te voelen, is moeilijk verenigbaar met zijn totale gebrek aan respect voor de Belgische straf- en verblijfswetgeving.

2.22. Verzoeker brengt geen begin van bewijs aan van verregaande sociale bindingen of engagementen in België, die als een ‘beschermenswaardig’ privéleven zouden kunnen worden gekwalificeerd. Verzoeker slaagt er dus niet in aannemelijk te maken dat omwille van zijn privé- of gezinsleven geen inreisverbod of een inreisverbod met een beperkte duur diende te worden opgelegd. Bij het bepalen van de duur van het inreisverbod werd het evenredigheidsbeginsel in acht genomen zoals vervat in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

2.23. Verzoeker citeert in zijn middel uit een eerder arrest van de Raad uit 2017 dat betrekking heeft op een inreisverbod waarbij geen rekening werd gehouden met het langdurige verblijf van de betrokkene in België. De Raad merkt hierbij op dat niet dienstig kan worden verwezen naar eerdere rechtspraak van de Raad, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Daarbij komt dat het door verzoeker aangehaalde geval onvergelijkbaar is met zijn situatie omdat in de thans bestreden beslissing wel rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker slechts 1 jaar oud was toen hij naar België kwam en langdurig in België heeft verbleven. Er wordt echter geconcludeerd dat verzoeker “*ondanks zijn langdurig verblijf in België, nog steeds sterke banden heeft met Marokko*”. Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente overwegingen aan het wankelen te brengen.

2.24. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 74/11, §1, eerste en vierde lid, 74/22 en 74/23 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht, zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het opleggen van het inreisverbod. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheids- en/of het proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------